LACUNA

A vegades, marxar és necessari per trobar la llum quan tot el teu voltant s'enfosqueix. El problema es que quan el camí és fosc, mai no saps on et porten els teus passos.

Una finestra amb uns porticons caoba s'obria de bat a bat donant peu a una esplanada fresca. Una jove s'asseia a l'ampit i mirava a l'horitzó. Un horitzó que mai no li havia semblat tan llunyà i tan paorós. Feia tan sols tres matinades que el sol il·luminava el menjador de la seva nova llar. No estava acostumada a aquelles parets rònegues de pedra seca que deixaven entrar el fred pels forats. No coneixia res semblant a aquella vida. Tot havia canviat.

I tot i així, estava allà, asseguda amb els peus gairebé tocant la rosada de l'herba, plantejant-se què havia passat per haver hagut de marxat.

Aquell dia la noia va sortir de casa per conèixer els voltants. Per arribar a l'epicentre del poble, havia de creuar un petit bosquet on tot de clarianes marcaven el camí.

Mentre vorejava els arbres, li va semblar sentir el craquejar d'unes fulles a la seva esquena. Instintivament va girar-se i va buscar el soroll amb la mirada.

Devant seu, un noi d'aparentment la mateixa edat que ella, la mirava encuriosit. Al veure'l, un corrent gèlid li va creuar les extremitats. Va pensar que seria el desig, el plaer de veure un home d'aquell atractiu mirant-la amb insinuació. Però ella sabia que hi havia alguna cosa més en aquells ulls foscos. Ho va saber el primer cop que va sentir el so del seus peus trepitjant el terra.

No li va caldre gaire esforç per parlar amb ell. Sense cap mena d'insinuació prèvia, el noi es va col·locar al seu cantó i la va guiar fins trobar el seu destí. En el transcurs del passeig, tots dos van sondar-se mútuament. Ell li va fer preguntes sobre la seva vida i el perquè havia marxat d'allà d'on

venía. Ella, en canvi, el va intentar conèixer d'una manera diferent. I sense saber ben bé com ni per què, a tots dos els va anar bé. Ja s'havien enredat.

Amb el decurs del temps, les coses van anar millorant. Semblaven trobar-se entre les ombres i en els cants que feien els ocells al matinar. Miressin on miressin la imatge de l'altre es dibuixava al seu davant, fent que recórrer a trobar-se, fos inevitable.

Les seves llitades, començaven amb una mica de conversa, però alguna cosa sempre els portava a barrejar-se l'un amb l'altre. No sabien què era , ni què volien fer amb tot allò. Només sabien que era un vici i que no podien evitar-ho.

Una tarda, la jove sortia d'una de les seves visites esporàdiques quan un murmuri la va fer aturar-se. Al fixar-s'hi, va veure una padrina amb una samarreta vetusta que li parlava des de la cadira del seu cobert.
En adonar-se que no la sentia, va doblegar les seves llargues cames i es va abaixar fins que la seva orella va acariciar l'alè de l'avia.

- *Cara, abi, aut in lacuna finies.* - una veu apagada va sonar
- No l'entenc, m'ho pot repetir?

Llavors, una dona va aparèixer i va interrompre la conversa.

- És llatí. Ningú més aqui sap què vol dir
- Ah, d'acord. Doncs… crec que me n'hauré d'anar.

I sense dir res més, va agafar la bossa de mà que havia deixat reclinada al peu de la cadira i va marxar sentint que la boca de l'estómac li pesava més que mai.

De tornada a casa, les paraules de l'àvia esdentegada se li van repetir infinitament. Li semblava que el buf del vent tararejava la frase constantment. Al clatell, l'aire li semblava fred i la feia suar com aquell que sap que quelcom està a punt de passar.

Una nit d'estiu on la noia acariciava la mà del seu amant, va sentir un impuls sobtat. Una sensació profunda que venía del cor del bosc, com si les arrels dels arbres li reclamessin a crits una visita.

Sense dir res, va aixecar-se i va creuar la casa en direcció al bosc amb passes de vol. L'home, que mai no dubtava de res i menys quan es tractava d'ella, va seguir-li les petjades fins arribar a ella i envoltar-la amb els seus treballats braços.

Dos joves que s'estimaven sincerament corrent pel bosc. Res més que ells dos i la *lacuna*.

Presos per l'emoció, es van adonar que havien corregut sense rumb i que ja no sabien on eren. Nerviosos, van intentar ranejar la vegetació que els encerclava, fins a arribar a contemplar un petit rierol brut que brollava aigua de forma salvatge. Van seguir el corrent fins a arribar a una petita bassa d'aigua fangosa i de color oliva .

La noia, es va deixar caure als peus d'aquesta i va mullar la punta de les seves robes en aquell estany. Quan les va recollir i se les va posar al turmell nu, va sentir un corrent grimpar-li pel cos. Del seu interior va escapar un gemec que la va fer envermellir. En un desig fugaç va apropar el rostre a l'aigua i la va besar. El gust amarg de l'aigua li va lliscar per la gola i, d'alguna manera, li va arribar directament al cor.

Aleshores, com si aquell glop hagués canviat alguna cosa en el seu cervell, ho va entendre tot: "Estimada, marxa, o acabaràs en un abisme"

Sense veu i com si una mà invisible li estrenyés el coll, va deixar anar en un murmuri allò que fins en aquell moment no havia entès.

- *Cara, abi, aut in lacuna finies*

Un soroll sec va sonar a la seva esquena. El seu estimat, que acabava de deixar caure un tronc a terra, la mirava amb els ulls oberts i amb un somriure flaquejant.

- Què has dit?
- No he dit res.

El jove va començar a apropar-se po a poc.

- T'he sentit. No pensaràs marxar, oi?
- Saps llatí…

"Ningú més aqui sap el que diu". Però ell l'havia entes.

De cop, les cames de la jove van començar a batre el terra sense treva. No sabia realment de qui fugia, ni perquè ho feia, però tenia la certesa de que la foscor estava a punt d'atrapar-la.

El sender la confonia; tot era aclaparadorament similar. La mateixa soca d'arbre cara al nord, el mateix esquirol amunt i avall, el mateix llac, i ell.

El jove no l'havia perseguida, ni tan sols havia intentat escridassar-la. Portava assegut amb els peus dins de l'aigua d'ençà que la fugitiva havia començat a correr.

- Perquè no puc sortir d'aquí? Què m'has fet? - va cridar descomponent-se, amb la veu anegada de llàgrimes i tremolosa
- Apropa't.

Com pressa un altre cop per aquella afecció i pel desig d'aquell noi, el seu cos es va atansar a ell.

Quan va ser al seu costat, va asseure's, i sense dir res més, va ficar els peus a l'aigua.

El fred de la bassa li va entrar a la pell com milers d'agulles de gel, paralitzant-li les cames.

Ja no hi havia dolor, només un pes profund, com si el vaivé de les onades sota l'aigua li anés embolcallant els turmells i estirant-la cap avall.

- Mai trobaràs sortida, estimada - va dir ell, recolzant el cap a la seva espatlla. La seva veu ja no tenia la calidesa de les nits d'estiu. Era un so buit, com l'eco d'un abisme - Ningú marxa de la *lacuna*.

La jove va intentar cridar, però la mà del noi li va sufocar la sortida de l'aire.

- Necessito saber que desde allà abaix, no li diràs a ningú el que t'ha passat. Té, agafa això.

En abaixar la vista va veure una navalla afilada que li punxava delicadament el palmell.

- Tolle labia tua, numquam posthac loquere

"Treu-te els llavis, mai més parlis d'ara endavant"

I com sempre feia quan es tractava d'ell, ho va fer. Es va apropar el fil a les dents i, en un moviment rapid, va fer una primera talla.

Unes gotes molt brillants van començar a precipitar-se i a nedar per la superfície del bassal fangos. Instants després, un tros de carn rosada va caure a l'aigua i provocant una serie d'onades va desaparèixer.

Mig defallida, la noia es va mirar al reflex de l'aigua i es va veure envoltada de noies que com ella, tampoc tenien llavis. Va saber, que no estaria sola, i es va sentir alleugerida. Amb aquella última imatge dibuixada a l'iris, es va deixar anar i va caure al fons d'una massa d'aigua bruta on el silenci era etern.

Al matí següent, a l'altre costat del bosc, la padrina romania asseguda a la cadira del seu cobert, mirant l'horitzó en silenci. Sabia que, tard o d'hora, una altra noia tornaria a obrir de bat a bat els porticons de caoba.

"*Cara, abi, aut in lacuna finies"*